

General | | Actualitzat el 20/07/2021 a les 07:35

Mare, per què et treus pèls de les celles?

Una reflexió de la psicòloga Paola Roig

[inicicentrareport]La setmana passada, al grup de bimaternitat que acompanyo setmanalment, parlàvem de com educar a les nostres criatures en el feminisme. Parlàvem sobre que, al final, **el seu exemple som nosaltres**. Sobre que les criatures aprenen més del que veuen que del que els diem.

Si veuen que tenen mares i pares corresponsables, que **qüestionen els rols imposats de gènere**, que es divideixen les tasques (també les mentals), ells i elles, en el futur, ho tindran més fàcil per poder fer-ho d'una altra manera.

Va ser parlant de tot això quan una de de les dones explicava que feia uns dies, mentre es maquillava per sortir de casa i es treia algun pèl de les celles, la seva filla, al voltant dels tres anys, li havia preguntat encuriosida: "**Mare, perquè et treus pèls de les celles?** Perquè et pintes amb el llapis a l'ull?". Ella s'havia quedat parada davant la pregunta i s'havia adonat que en el fons, potser, ella tampoc sabia perquè ho feia.

I crec, que si parlem de feminisme, el primer pas és sempre aquest. Poder començar a preguntar-nos **per què fem les coses**. Intentar deixar automatitzar-les i posar-hi consciència. Preguntar-nos perquè les fem. Des de quin lloc.

És una tasca que en si mateixa és difícil, ja que a la que t'hi poses te n'adones de fins a quin punt tenim el patriarcat a dins de casa. Poder començar a preguntar-nos perquè portem el cabell llarg. **O per què la nostra filla el porta llarg i el nostre fill curt**. Podem preguntar-nos perquè som nosaltres les que portem l'organització de casa. Perquè ens depilem. Perquè ens pintem les ungles. O els llavis. Perquè ens agraden certs gèneres de cinema i no uns altres. Perquè el nostre fill no té roba amb unicorns. O perquè la nostra filla porta arracades.

Poder qüestionar-se tot això, ja és una grandíssima feina. Agafem per exemple el tema de la depilació. El més probable és que depilar-nos no ens agradi. Que ens faci mal. Que sigui molest. O si ho fem amb la maquineta o amb crema, potser no ens fa mal, però sí que hi invertim una estona que podríem dedicar a una altra cosa.

Potser ens adonem que és cert, no ens agrada depilar-nos. Però sí que ens agrada veure'ns les cames sense pèl. I aquí vindria una altra pregunta. **Per què ens agraden les cames sense pèls?** En quin moment hem interioritzat que hem de canviar els nostres cossos? Que no estan bé tal i com són? Tal com van ser creats?

En aquest sentit recordo una mare amiga que m'explicava que un dia, mentre es vestia per anar a sopar, el seu fill li va preguntar: "mare, que fas?" I ella va respondre sense pensar: "**Arreglar-me**". I el fill va contestar: "**Però si no estàs trencada mare**". És important també que ens fixem en el llenguatge.

Quan parlo del fet que tenim el sexisme molt endins em refereixo justament a això. A què ni ens adonem del que estem dient. **Forma part de la nostra vida**. De la nostra manera d'explicar-nos i comunicar-nos. El llenguatge és important. Com anomenem les coses és important. Potser podem posar-hi consciència aquí també. No ens hem d'arreglar. Perquè no estem trencades. Estem senceres i perfectes tal com són.

Tornem al tema de la depilació. Potser tu ja t'has fet totes aquestes preguntes. Potser saps que no t'agrada depilar-te. Potser inclús aquest hivern no t'has depilat i t'has sentit molt còmoda amb els teus pèls. Però ai, ara ha arribat l'estiu i se t'està fent difícil. Aquell dia que vas notar que et miraven les cames al metro. El comentari que et va fer el teu sogre mentre sopàveu. O les brometes del teu company de feina. I al final has decidit que ja en tenies prou. I t'has tret els pèls.

I és que això que ens passa amb la depilació ens passa també en altres temes. Podem conèixer la teoria molt bé. Podem llegir molt sobre feminisme. Podem fer-nos totes aquestes preguntes de les quals estic parlant. Però **quan toca arribar a l'acció ens costa. I ens sentim culpables.** Sentim que no som prou feministes. Que estem fracassant com a feministes. Com he de ser feminista si em maquillo cada dia? Si em depilo? Si em menjo totes les pelis romàntiques de Netflix?

Doncs molt fàcil. Perquè has sigut educada en això. Has sigut criada en això. Només el fet de poder veure-ho, poder ser-ne conscient, ja és moltíssim. Les dones vivim sota molta pressió. Els nostres cossos viuen sota molta pressió. L'altre dia parlava amb una amiga que em deia **"Mai m'he sentit totalment a gust amb el meu cos"**. I jo pensava que jo encara hi estic treballant en això. I que la majoria de dones que conec segurament se sentirien reflectides en aquesta afirmació. I això, és molt fort. Això que vivim les dones és molt violent.

Per tant, deixem de sentir culpa. Fem fins on podem amb allò que tenim. Amb el món en el que vivim i en el que hem estat educades. Que bé que puguem qüestionar-nos. Que bé que puguem deixar de depilar-nos a l'hivern, si així ho pensem. O adonar-nos de tot el masclisme que porta implícit aquella pel·lícula. Que bé que podem saber perquè ho fem, encara que ens costi deixar de fer-ho. Encara que no puguem deixar de fer-ho. **Podem seguir depilant-nos. Seguir maquillant-nos. O veient aquella sèrie romàntica. I això no ens fa menys feministes.** No, tampoc hem de ser feministes perfectes. Hem de fer fins a on podem. Cadascuna el que pugui. Portem prou pes com per a sobre sentir-nos presionades també en com vivim el feminisme.

I potser, si la nostra filla ens pregunta per què ens traiem pèls de les celles, podem explicar-li. Podem dir-li que algú ens va dir que ho haviem de fer. I que ara ja no sabem com deixar de fer-ho. Però que ho intentem. I potser li podem dir que les seves celles, que les seves cames, que la seva cara, que les seves mans, són perfectes. **Així, tal com són.** Que no s'han d'arreglar, perquè no estan trencades. [ficentrareport]